

Atalarımızın oluşturduğu medeniyetin temelinde yatan kavramlardan biri, “tevazu” dur. Yani alçakgönüllülük.....

Mütevazi insan vakar sahibidir. Kimsenin karşısında eğilmez, bükülmez, fakat asla kibirli değildir.

Böbürlenmez ve kimseyi küçük görmez. Niceliğe, sayıya, çokluğa, büyüklüğe (kemiyet) bakmaz); niteliği, estetiği, kaliteyi(keyfiyet) önemser. Büyüklük duygusu, ihtişam tutkusu, ölçüyü, dengeyi ve uyumu insana unutturur. Öyle ki sadelik devreden çıkar, yaşantılar arasında uçurumlar oluşur, başkalarının hak ve sınırlarını ihlal edilir.

İstanbul'un eski mahallelerinde, zenginlerle çok fakir ailelerin aynı sokağı paylaştıkları bilinir. Varlıklı aileler tarafından muhtaç ailelerin korunup gözetildiği; karşılıklı bir yardımlaşma ve dayanışma içinde oldukları da... Bu birlikteliğin, özellikle varlıklı insanların egoizmaları açısından düşünüldüğünde önemli bir işlev gördüğü kesindir.

Sadece zenginlerin oturduğu mekanlar, birbirleriyle yarış içinde geçen yaşama zemin teşkil edecektir. Bu hirsı kaanaatsizliği, tahammülsüzlüğü getirir.

Günümüzde toplum katmanlarında büyüyen mesafeler, yaşam merkezlerini, rezidanslarını, yabancıların girmesi yasak olan siteleri ortaya çıkardı. Öyle ki aynı şehirde iki ayrı dünya...

Lüks, ihtişam, debdebe aldı başını gitti... kuran “servet ve refahın getirdiği bir şımarıklıktan bahseder. Çok daha ilginç, ülke ve uygarlıkların yıkımına neden olan zulüm ve haksızlıklarda, servet ve nimet şımarıklığının birlikte anılmasıdır. Sınır tanımazlık, insanları nereye götüreceğini bilmiyoruz. Mutlu azınlık, servetine servet katarken, emekli, memur, işçi seyretekle yetiniyor.. hele emeklilerin durumu, düşünen var mı?

Nicelik artıyor, nitelik geriliyor. Öze yansımayan muhafazakarlık, şekilci dindarlık tartışmaları başladı bile, “Kostüm Müslümanlığı” eleştirileri, geçmişte Atatürkçü- laik kesime

yapılan “ kostüm modernliği” eleştirilerini hatırlattı bana. Bir de “ Hiç kimse kınadığını yaşamadıkça ölmez” hadisini!

Fabrikalardan, iş mekanlarından bahsetmiyoruz... Binlerce insanın ekmek parasını kazanacağı yatırımlardan kimsenin söz ettiği yok. Yüksek binalara bakıyoruz; geliştik kalkınıyoruz, diyoruz. Bütün bunlara bir de cami tartışmaları eklendi. Dev bir camiye ihtiyacımız var!

Mescit “ secde” yeri demektir. Kur’an’a göre, bütün kainat mescittir. Arınmayı gaye edinmenin temel şartı samimiyet ve takvadır. Riya, gösteriş, çıkar, politika için yapılan mekanlardan hayır gelmez.

Dev cami yapılması için kıyamet koparılıyor. Endişelenmeyelim efendim, Hz Peygamber; İnsanlar mescit yapma yarışına girip bununla övünmedikçe, kıyamet kopmaz” buyuruyor.

Müslümanlar için yeryüzündeki en kutsal mekan, O küçücük kabe, İslam’ın tevazu anlayışını anlatmaya yeter!

Kaldı ki her mahallede yapılan mescitlere “ bir saf cemaat” bulunmazken estetiği olmayan dev cami lafları, şu soruyu akla getiriyor. Ahlaki ve ruhsal derinlikteki boşlukların veya yapılan hataların telafisi için bir çaba olmasın!

Osman bin Talha müşrikti. Kasenin anahtarları ondaydı. Bir gurup sahabeyle Hz Peygamber kabe’ye girmek istedi. Talha onları sokmadı. Gün geldi Mekke fethedildi. Hz Peygamber görev taksiminde anahtarları(amcası bu görevi çok istemesine rağmen) yine Osman bin talha’ya verdi. Onun dinine, meşrebine bakmadı. Çünkü bu işi en iyi bilen oydu. Ve işi ehline vermek kur’an’ı bir emirdi. Kalın sağlıcakla!